

In 1964 bestond Loreto 15 jaar en bij die gelegenheid is er een Roetol uitgegeven met daarin "Een oude Herinnering". Deze oude herinnering is het verhaal van één van de leden van het eerste uur, J.H.Ritzer.

Zijn tekst volgt onverkort hieronder.

"EEN OUDE HERINNERING".

Het is wel een groot aantal jaren, dat de Loreto Luchtverkennergroep opgericht is.

Hoe is dat in zijn werk gegaan ?

In Nijmegen bestond er, in die tijd, een algemene Luchtpadvindersgroep, waar ik vaandrig van was.

Moeilijkheden kwamen er, doordat de jongens ouder werden en de leeftijd te boven gingen om voor padvinder door te gaan ; dus het moesten voortrekkers worden.

Hiervoor voelden de meesten niet en het resterende aantal leden was te klein om verder te gaan.

Na rijp overleg werd de groep ontbonden.

Persoonlijk wilde ik dit werk niet opgeven en besloot een poging te doen om een Katholieke Verkennergroep op te richten.

De kern bestond uit de volgende verkenner: B. Lauwerier, H.vd Berg, J.v.d. Zwam, H. Ariens en ondergetekende.

Als eventuele aalmoezenier had ik pater Groenewoud bereid gevonden.

Als ik gedacht had dat zo'n oprichting wel gemakkelijk zou gaan, had ik behoorlijk verkeerd gedacht.

Het commissariaat stelde aan mij een paar behoorlijke eisen:

1. De groep moest eerst bewijzen of zij werkelijk goede verkenner waren en hiervoor zouden zij ingedeeld worden als patrouille bij de St. Stepahusgroep onder leiding van hopman Brouwer ; ondergetekende zou in deze proeftijd als vaandrig gaan fungeren.
2. Financieel moesten wij voor onszelf kunnen zorgen.
3. Indien wij, met goed gevolg deze proeftijd zouden volbrengen, werd er van ons geëist dat wij een eigen Hoofdkwartier moesten hebben.

Na al deze eisen bleef er voor mij geen andere keus over om te kiezen of te delen, indien ik mij plan wilde doorvoeren ; dus we gingen aankloppen bij hopman Brouwer.

Deze groep heeft wel meegemaakt, hoe of de eventuele toekomstige Loreto Luchtverkennergroep was.

Als er een spel uitgestippeld werd, werd dit in de meeste gevallen ook gewonnen door de Loreto Luchtverkennerpatrouille.

De financiële zorg was moeilijker.

Een normale katholieke verkennergroep krijgt financiële steun van de parochie waar zij een onderdeel van is ; dit was bij ons echter niet het geval.

Doordat wij de enigste groep in Nijmegen hoopten te worden, werden wij automatisch interparochieel : dus eigen boontjes doppen.

Zolang als wij bij de St. Stephanusgroep waren, had ik nog geen geldzorgen, maar wat moest dat worden voor een eventuele inrichting van ons Hoofdkwartier, want ook hieraan begonnen we al te denken.

Bij de familie Triebels kreeg ik de kans om een buitenterrein te huren. Het was voor ons ideaal : een prachtig bosachtig terrein met een klein zomerhuisje erop.

Er was een vallei, waar wij een prachtige kampvuurplaats konden maken en tevens hadden wij gratis water, doordat er stromend water via een leiding langs de afrastering van ons terreintje liep.

Woensdag- en zaterdagmiddag gingen wij naar de St. Stephanusgroep en 's-avonds naar de Bergweg, want het was de bedoeling, indien wij op onszelf mochten gaan draaien, dat er dan een eigen tehuis klaar zou zijn.

Op een open ruimte stonden een paar dennenbomen die dood waren en met toestemming van de eigenares werden deze door ons zelf verwijderd en dus konden we het vlaggenparadeterrein verder in gereedheid brengen.

Wij besloten het zomerhuisje gedeeltelijk af te breken, aangezien dit voor ons toekomstig doel te klein zou zijn.

Geld was er niet, du wij konden geen vakmensen betalen, om aan nieuwe materialen nog maar niet te denken.

In deze situatie bleef er maar één ding over: wij gaan het zelf doen.

Wij werden één grote familie, de jongens onderling, maar ook de ouders. Als wij deze hulp niet hadden gehad, was het resultaat niet zo mooi geweest.

Tijdens onze afbraakwerkzaamheden kwamen wij op een avond op ons terrein aan de Bergweg en nadat wij de deur geopend hadden, kwamen wij tot de grote teleurstellende ontdekking dat er ingebroken was. De primus, de verlichtingslamp en de schoppen waren gestolen.

Wat nu te doen? We gingen thuis eens kijken in kelder of schuur en zo kwam er langzamerhand weer wat materiaal bij elkaar.

Door geldgebrek bleef er echter niets anders over dan verschillende zaken af te gaan en om materiële bijstand te vragen.

Het resultaat was een groot succes: glaskisten werden ons gratis aangeboden, na een gesprek met een fabrikant werden ons 2000 sten geschonken en cement, spijkers enz. werden ons ook toegewezen.

Het vervoer kon geregeld worden met een vrachtrijder, die ons aanbod aannam om in plaats van contanten een dennenboom te accepteren.

Na twee maanden dag in dag uit '-avonds gewerkt te hebben, hadden wij een hoofdkwartier gemetseld, getimmerd en geschilderd, waar wij trots op mochten zijn. Het resultaat was een oppervlakte van 50 m², bestaande uit drie patrouillehoeken, een stafhoek en een open haardvuur. Tafels en banken hadden wij zelf vervaardigd op ons buitenterrein; het was in één woord fantastisch. Nadat wij de proeftijd bij de St. Stephanusgroep met goed gevolg hadden doorstaan, kon er overgegaan worden naar de officiële oprichting van de groep van de Loreto Luchtverkenneren.

De officiële opening van ons hoofdkwartier ging met grote plechtigheid gepaard.

Het commissariaat, de aalmoezenier, de ouders en de pers waren vertegenwoordigd en als symbool kregen wij een madonnabeeldje als symbool en beloning. Het was tevens een voorbeeld voor vele andere groepen.

Na deze werkzaamheden hebben wij in dat jaar nog een Fancy Fair georganiseerd waarvan de opbrengst besteed zou worden voor eventuele uitrustingen voor het zomerkamp.

De Loreto Luchtverkennerengroep was inmiddels gegroeid met meerdere verkenneren, zodat wij, toen wij op zomervacantie gingen in Denekamp, reeds drie patrouilles konden samenstellen.

Door mijn studie en mijn werkzaamheden buiten Nijmegen, was ik genoodzaakt mijn taak als groepsleider over te geven aan mijn opvolger.

Vijftien jaar zijn nu voorbij gegaan; alles is veranderd, maar ik mag de Loreto Luchtverkennerengroep wel van harte feliciteren met hun 15 jarig bestaan. De herinnering aan de Loreto Luchtverkennerengroep is voor mij altijd een ontzettend leuke herinnering gebleven en ik hoop dat er voor Loreto nog vele gelukkige jaren zullen volgen, zodat het werk dat wij 15 jaar geleden onder zeer moeilijke omstandigheden begonnen zijn, niet tevergeefs is geweest.

Auteur : Assistent Verkennerleider J.H. Ritzer.